

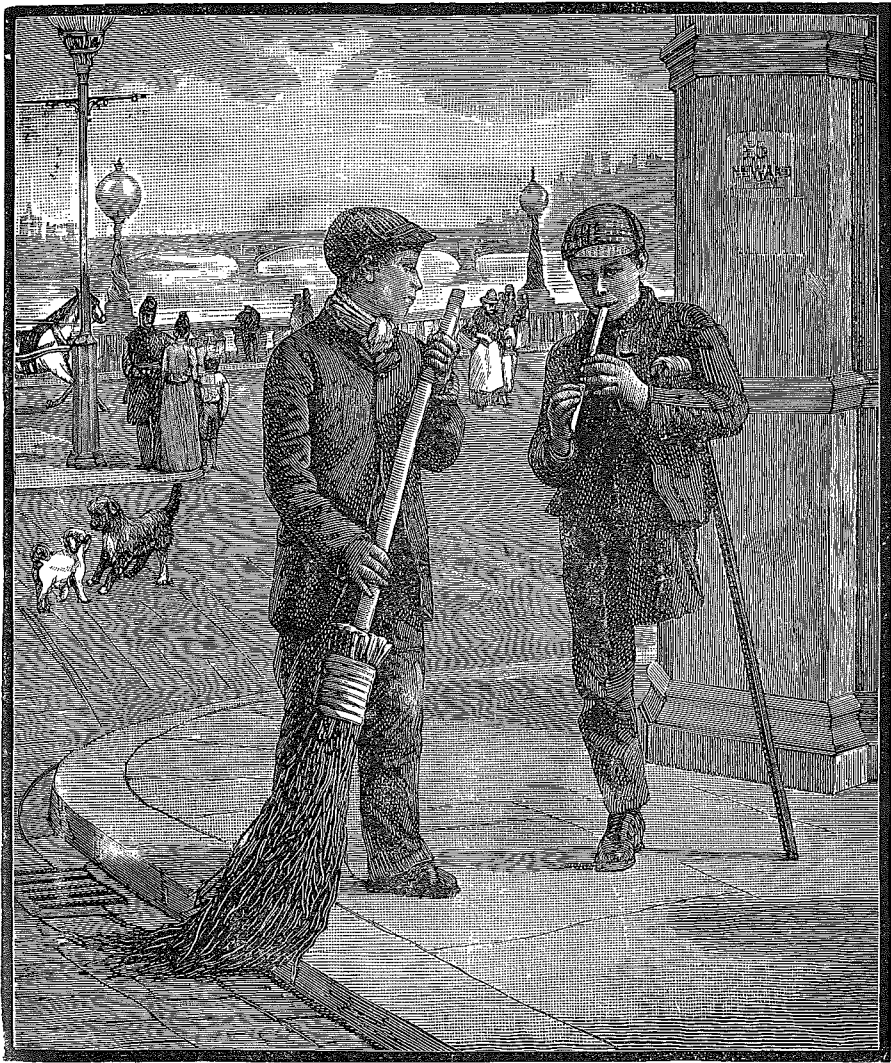
Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 24.

17de juni 1894.

20de aarg.

En krøbling. [Se side 192.]

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 centz for aaret, betalt i forstod. I pakker til en adresse paa over 5 eksp. leveres det for 40 centz, og over 25 eksp. for 35 centz. Alt Norge koster det 60 centz.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktioner af bladet sendes til Rev. S. Walckberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Sjetteogtvende lelse.

Den anden artikel. I.

ABC-klassen: Den anden artikel til de ord: „død og begravet“.

Katekismus-klassen: Den anden artikel og Luthers forklaring til de ord: „født af jomfru Maria“.

Forklærings-klassen: Den anden artikel og Luthers forklaring.

Wink.

1. Hvorom handler den anden artikel? Om gjenløsningen.
2. Hvem har gjenløst os? Jesus Kristus.
3. Hvem er Jesus Kristus? Guds endbaarne søn, sand Gud og sandt menneske, vor herre.
4. Hvorfor heber han Jesus? Fordi han er alle menneskers eneste frelser (Bbh. 52).
5. Hvad betyder Kristus? Det samme som Messias, det er, den salvede (Bbh. 35).
6. Hvorfor har Jesus faaet det navn Kristus? Fordi Gud har salvet, det er, indviet og sendt ham til at være frelseren.
7. Hvoraf ved du, at Jesus er sand Gud? Fordi han er født af Faderen fra evighed (Bbh. 57 og 84).
8. Navn en anden grund. Han kaldes Gud i skriften (Thomas, Bbh. 97).
9. Giv nok en grund for, at Jesus maa være sand Gud. Han har egenfæder, som alene Gud har. Han er almægtig (Bbh. 99), allestedsnærværende (Bbh. 99), altdøende (Bbh. 89 og 90) o. i. v.
10. En grund har du endnu ikke nævnt? Han gjør, hvad alene Gud kan gjøre. Han stiller stormen (Bbh. 76) og opvækker enlens søn (Bbh. 77).
11. Hvorfor tror vi, at Jesus ogsaa er sandt menneske? Fordi han er født af jomfru Maria, og skriften tillegger ham legeme og sjæl samt følelser som et menneske (Legeme, Bbh. 97. Sjæl, Bbh. 90. Følelser, Bbh. 58 og 82).
12. Hvorfor maatte Guds søn blive sandt menneske? Forat han i vort fied kunde holde loven, lide og dø.
13. Hvorfor maatte vor frelser ogsaa være sand Gud? Forat hans lydighed og lidelse kunde frelse os.

Lessons for the Sunday School.

Twenty-fourth Lesson.

THE SECOND ARTICLE. I.

ABC Class: The Second Article to the words: “dead and buried.”

Catechism Class: The Second Article and Luther's Explanation to the words: “is my Lord.”

Explanation Class: The Second Article and Luther's Explanation.

INSTRUCTION.

1. Of what does the second article treat? Of redemption.
2. Who has redeemed us? Jesus Christ.
3. Who is Jesus Christ? God's only Son, true God and man, our Lord.
4. Why is he called Jesus? Because he is the only Savior of all men.—B. H. 52.
5. What does the name “Christ” mean? The same as Messiah, that is, the anointed.
6. Why did Jesus receive the name Christ? Because God anointed, that is, consecrated and sent him to be the Savior.
7. How do you know, that Jesus is true God? He is begotten of the Father from eternity.—B. H. 57 and 84.
8. Mention another reason. He is in Scripture expressly called God. Thomas.—B. H. 97.
9. Give yet another reason for believing that Jesus is true God. He has attributes which only God has. He is almighty (B. H. 99), omnipresent (B. H. 99), all-knowing (B. H. 89 and 90), etc.
10. One reason you have not yet mentioned. He does what God alone can do. Still the tempest,—B. H. 76; raises the widow's son of Nain,—B. H. 77.
11. Why do we believe, that Jesus is also true man? Because he is born of the Virgin Mary, and Scripture ascribes to him the parts and sensations of a man. Body,—B. H. 97. Soul,—B. H. 90. Sensations,—B. H. 58 and 82.
12. Why was it necessary that the Son of God should become a true man? That he could keep the law, suffer, and die in our stead.
13. Why was it necessary that our Savior should also be true God? That his obedience and suffering might save us.

Hvordan Peter fik medalje.

Peter Bjerg, kom herop!“ tordnede overlærer Strømholdt oppe fra katedret. „Hvor tør du understaa dig til at levere mig en latinsk stil som denne? Sagen er den, ser du, at den brimler af feil fra den første sætning til den sidste. Ja, der staar du som den pantsatte bondegut og ser ud, som om du ikke kunde tælle til fem; men sagen er den, ser du, at du mangler ikke noget, hvad øverne angaar; det er ikke andet end det rene slufferi og dovenskab, ser du. Jeg har tilladt mig at skrive et lidet „mdl.“ under. Ved du, hvad det betyder, Peter Bjerg? Det betyder medalje; for sagen er den, ser du, at en saa-

dan prøve paa, hvad en gut i din alder kan præstere i latinsk stil, fortjener en synlig anerkjendelse. Gaa saa hen til din plads!"

At Peters stil var fuld af feil og neppe fortjente en bedre karakter, det var sandt, og at Peter Bjerg stod og saa meget modfalden og forfjamsket ud, det var ogsaa sandt; men at han var doven og sluffet, var egentlig ikke ganske rigtigt; thi Peter ansaaes ellers altid baade af lærere og elever for at være en flink gut og god kamerat. Men „sagen var den“, at hr. Strømholdt var vred, og saa hændte det jo undertiden, at man sælger en lidt for rask dom. Og hvad den daarlige stil angaar, saa var den skreven uden ordbog, fordi Peter havde været godmodig nok til at laane denne til en kamerat, som havde sin hos bogbinderen.

Dette kedelige „maadelig“, en karakter, Peter Bjerg ellers ikke pleiede at møde med hjemme hos sin strenge far, prokuratoren, satte ham i daarligt lune, røbebe ham appetiten ved middagsbordet og var endog istand til i nogen tid at forjage sønnen, da han om aftenen kom ifeng. Far vil nok blive ordentlig vred, det var Peter vis paa. Bjerg pleiede nemlig selv at læse latin med sin søn, og derfor var dette fag netop hans ømme punkt. I dette fag maatte gutten først og fremst møde med et godt vidnesbyrd.

Næste dag fik Peter karakterbogn med hjem til underskrift. Det var ikke tale om, at han turde komme frem med den, før den ligefrem blev forlangt; ikke engang til søster Julie, som var ham næsten i moders fied derhjemme, kunde han saa sig til at vise den. Den blev ikke som ellers med et freidigt smil lagt ind paa kontoret om torsdagen; nei, allernederst i bogstabelen i hans skolestab blev den gjemt. Heldigvis for Peter havde prokuratoren netop i de dage saa meget at tage vare paa, at han rent glemte at spørge efter bogen.

Lørdag morgen skulde han atter møde med den paa skolen, og da skulde den være underskrevet. Om fredagen tog han den ud af bogstabelen og puttede den ind i brystelommen. Fredagen gik, men ind paa kontoret kom bogen ikke.

Endelig i den ellefte time, fredag aften nemlig, da han skulde gaa tilro, bekvemmede han sig til at give søster Julie bogen; saa maatte hun snakke med far, for Peter turde

aldeles ikke. Og søster Julie, som altid var saa snild, lovede at gjøre, hvad hun kunde. Samtidig med at han med ængstelig bankende hjerte krøb ifeng, lukkede Julie døren lempelig op til faderens kontor, hvor den alvorlige mand sad og skrev flittig.

Det er saa stille derinde; prokuratoren med det sølvgraa haar ser saa taus og bestemt ud, som han sidder der mellem alle de tykke bøger og bunker af skruberier. Julie har en følelse, som om det er hende selv, der har forsyndet sig, og tør næsten ikke møde faderens blik. Derfor lægger hun sig varfomt hen bag hans stol, lægger sine arme om hans hals og hvisker:

„Far! der er en liden synder, som venter sin dom; du vil ikke være altfor streng imod ham, vel?“

Og den gamle prokurator vender sit blik om imod hende; han ser hendes bedende øjeblik og siger mildere, end hun havde tænkt sig: „Naa, hvad er der saa iveien, min pige?“

Hun rækker ham løvende, men dog allerede noget beroliget, den skjæbnesvangre bog; han aabner den, løber med øinene raskt igjennem karaktererne, indtil han stanser ved det flemme punkt.

„Maadelig!“ udbryder han med en stemme, som dirrer af vrede, og farer op af sin stol, medens han kaster karakterbogen heftig hen ad bordet; „maadelig i latinsk stil! Nei, det er dog for galt. Har jeg ikke fiddet i hele to aar og ihygget grammatik med ham, den dovne slubbert, og saa møder han nu med et saadant vidnesbyrd! Det gaar dog for vidt med hans driberi, har man feet mage!“

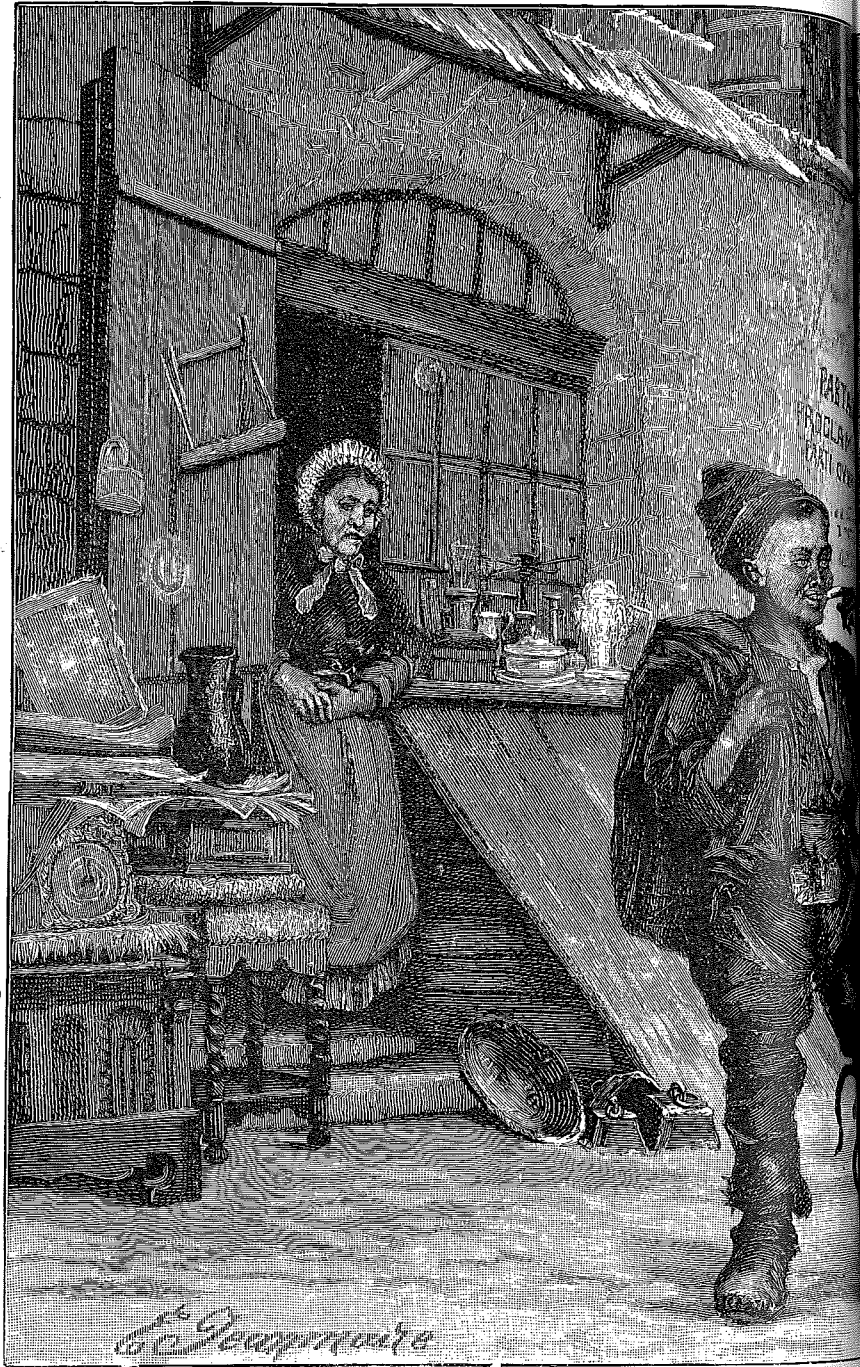
„Jamen, far — —!“ udbryder hun bedende og hæber sig iveiret for at kunne naa omkring hans hals med armene.

„Jamen — her gjælder intet jamen, min pige, det er noget du ikke forstaar. Maadelig! Det kaldte vi i vor skoletid for en ‚medalje‘; jo det er en nylig medalje han bringer mig. Han kan komme ind og hente sin bog imorgen tidlig, saa skal vi nok snakkes ved, han og jea!“

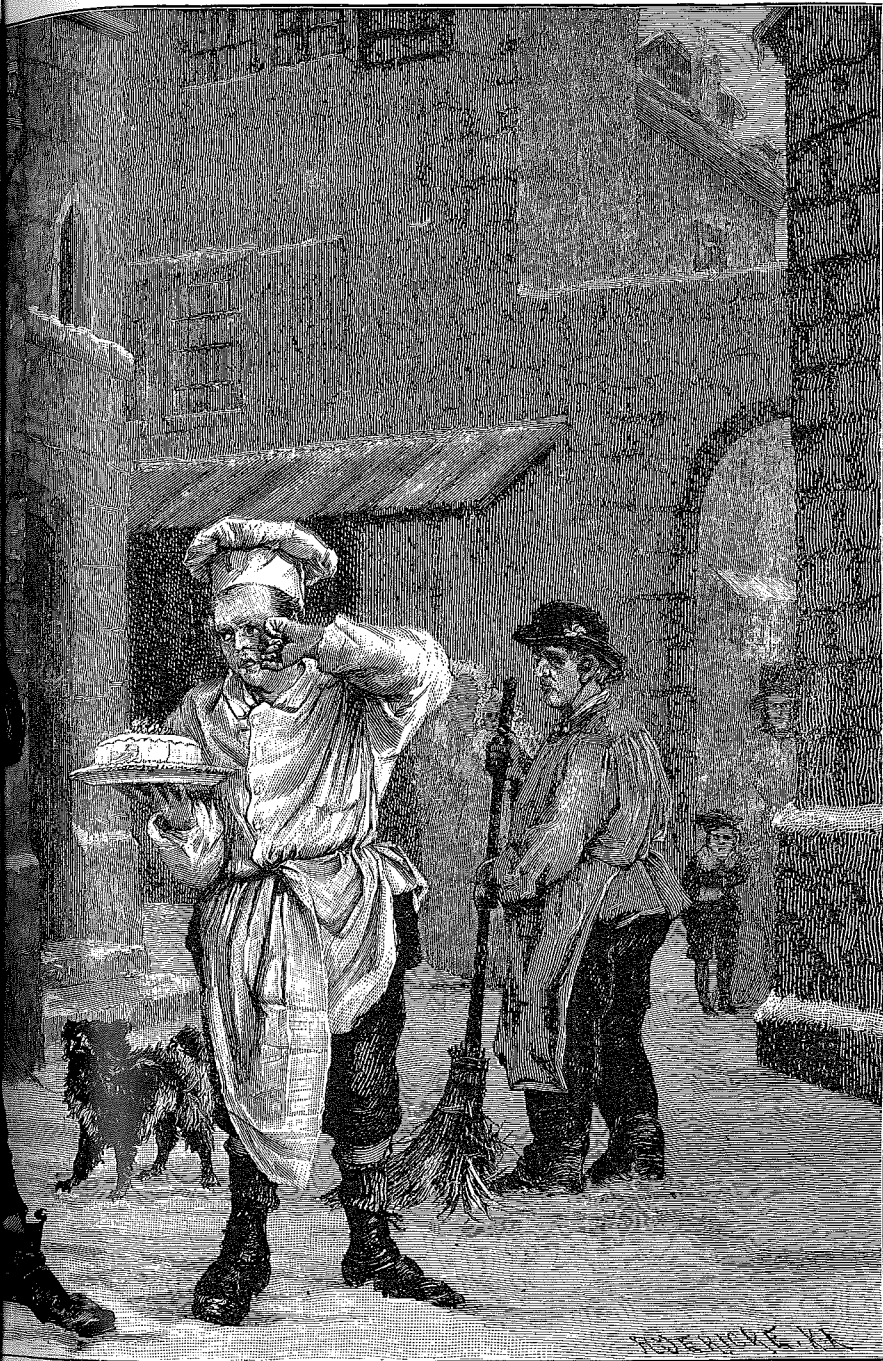
„Far, vær ikke for streng!“ bad den unge pige igjen.

„Det bliver, som jeg har sagt. Godnat, jeg skal arbejde!“

Saa førte Julie lommestørrelædet til sine øine og forlod bærelset endnu mere bedrøbet, end da hun kom.

G. J. Goussier

Da Peter næste morgen skulde paa skolen, listede han sig skjælvende ned til kontoret. Han faar lidt og snapper efter veiret udenfor døren; endelig banker han frygtfomt paa, — ingen svarer. Udløst lukker han døren op og ser sig om; faderen er der ikke. Der paa bordet ligger den ulykkelige karakterbog, hurtig griber han den, idet et glimt af haab lyser i hans øine, men straks efter lægger han med sorgfuld mine atter bogen fra sig; den er ikke underskrevet!

Prokuratoren er allerede gaaet ud, faar han at vide af kontoristen; saa er her ikke noget for ham at gjøre. Med tungt hjerte maa han give sig paabei til skolen uden bog og saa tage, hvad der følger paa.

„Habde far endda været hjemme, saa havde det været overstaet nu“, sukker han ved tanken om, at det store opgjør nu kun er udsat, til han igjen kommer fra skolen.

Derfor styndte han sig just heller ikke saa meget med at komme hjem, da klokken var tre. I sine egne sørgmodige betragtninger gik han langsomt gennem Nybrogade langs kanalen. Lidt foran ham gik hr. Strømholdt, som ogsaa var paa hjemveien fra skolen. Peter holdt sig i passende afstand; han brød sig ikke om at komme i snat med ham, sjønt overlæreren ellers havde seet meget venlig ud idag. Det var ogsaa ham, han kunde takke for det hele, — nei, det var det nu forresten ikke, for stilen havde jo været til „mdl.“; ja saa var det Karl Nielsens skyld, som havde beholdt hans latinske leksikon, men det brød han sig nu ikke om at sige til nogen; der var jo ingen, som behøvede at vide det — — der lød et vældigt plask i vandet og et gennemtrængende skrig.

„Hjælp, hjælp!“

Hvad var det? Hvem var det, som skreg? Peter vendte sig hurtigt om.

Nu dukkede hovedet af en gut op af kanalen. Et par andre smaa gutter med tøfler paa stod raadbilde og forfærdede ved hølverket og strakte hænderne ud mod vandet. Der var meget faa mennesker i nærheden. En gammel kone og en tjenestepige kom slyttende til og hjalp med at skringe, men det kunde ikke frelse gutten.

Peter kastede bøgerne. Der laa en baad — nei, den var fastgjort med en aflaaftet lænke.

„Naa, svømme har jeg da lært“, tænkte

Peter Bjerg, vrængte tørien af sig — plask! ud paa hovedet og saa raslt hen til den stakkars gut. Der fik han fat i hans ene ben — nei, tøffelen gik af, og han beholdt kun den i haanden. Endnu engang. Jo, der lyktes det; han fik den skrigende gut fat i tørietraven, og gutten klamrede sig krampagtig fast til sin lille redningsmand. Nogle saa svømmetag, han vidste selv knapt, hvorledes det hele gik til, saa krablede de begge dybaade op ad slæbestedet.

Nu var der kommen folk til, en politibetjent og nogle herrer. Et par løb efter droscher, og snart rullede de to smaa vaade gutter afsted, hver til sit hjem.

Det kan nok være, at søster Julie blev angst, da Peter kom hjem ligesaa vaad som en druknet mus. Han blev snart klædt af og puttet ifeng, hvor han laa og gjen-nemgik i tankerne alt, hvad der var hændt ham i de sidste dage. Hans far var ikke hjemme og kom neppe før sent om aftenen, sagde Julie; han var saa optagen i denne tid.

„Saa slipper jeg da foreløbig for at blive kræbet til regnskab for den daarlige stil“, tænkte Peter, „og maaste der ogsaa vilde have banfæst noget for mit vaade tøj.“ Og saa sov han ind fra alle sine sorger, som ikke engang søster Julie var istand til at trøste ham for.

Næste morgen fik han mod sebbane lov til at sove længe. Det var søndag, og saa skulde han jo ikke paa skolen. Formiddags-solen stinnede saa muntert ind til ham, at han vaagnede i en saa lykkelig, sorgløs stemning, som om der aldrig havde eksisteret daarlige karakterer eller vaade fødder, som kunde skaffe ham snue, lungebetændelse og en hel masse ting, som han knap kjendte af navn engang.

Helt glad og let sprang han derfor ud af sengen og gav sig til at klæde sig paa; men med et kom der atter et forfækket udtryk i hans ansigt. Der var nemlig nogen, som talte med søster Julie inde i dagligstuen, og denne stemme kunde han straks kjende; den fremkaldte ubehagelige minder fra de sidste dage.

„Sagen er den, ser De, frøken“, lød det, „at stilen virkelig var paafaldende daarlig, og hvorvel han ellers — —“

Jo, det var tydeligt nok; det var overlærer

Strømholdt, som var derinde, og den mislykkede fik var paa tale. Nu kom hr. Strømholdt formodentlig for selv at hente karakterbogen, som han ikke havde faaet igaar!

Men ingen skulde sige om Peter Bjerg, at han lyttede; han skyndte sig at trække paa sig søndagstrøjen med et sideblik til det vaade, forkrøllede tøj, som hang paa knaggen ved hans seng.

„Er du oppe, Peter?“ raabte Julie ind til ham, „her er en herre, som vil hilse paa dig!“ Og da han straks efter viste sig i døren, løb hun ham imøde, lagde sin arm om hans hals og trak ham hen til den gamle overlærer, som idag saa saa smilende og venlig ud, som om han aldrig nogensinde havde kunnet være vred.

„Godmorgen, lille Peter! Naa, hvordan har vi det saa idag efter den dukkert, hvad? Jeg vil sige dig, at jeg saa det hele igaar dernede ved kanalen, og sagen er den, ser du, at jeg synes, du har dig ad som en bra gut. Det skal jeg ikke glemme dig for; der har du min haand paa det! Du huster jo nok, at jeg for et par dage siden gav dig en medalje i en anden anledning — nu har forresten Karl Nielsen fortalt mig, hvordan det hang sammen med Ordbogen. Se, det kunde du jo gjerne have sagt mig; men lad os nu ikke tale mere om det! Nei, sagen er den, ser du, at nu skal jeg sørge for, at du faar en anden medalje som et synligt tegn paa din kjække daad igaar, og den skal du faa fra selve kongen. Se, det er en anden snat, men det kan du være lige saa sikker paa, som at jeg heder Jeremias Strømholdt!“

Saa gik den gamle overlærer og efterlod Peter saa glad og lykkelig, som han aldrig havde været før, og lidt efter kom prokuratoren ind. Han havde mødt hr. Strømholdt paa trappen og faaet hele historien at vide, og prokuratoren lagde sin hånd hjertegnende paa sin kjække gulls hoved og gav ham en slunkende ny 2-krone oven i kjøbet.

Den gamle overlærer holdt ord; der kom ganske rigtig en medalje til Peter fra kongen, og den gemmer han som en helligdom. Hvad de latinske stikle angaar, er Peters nu aldrig under „meget godt“.

Saa den gif det til, at Peter fik medalje.

Et og andet.

Blomsten aabner sig glad og stilt,
naar solens straal er til den henføres,
dit hjerte, mit barn, det aabner sig mildt,
naar det af din herres aand berøres.

Evigt Liv. En hedning, som hørte paa en prædikant, sagde triumferende til prestens, som netop havde endt talen om det evige liv: „Ja, men man ser jo ikke det evige liv hos den kristne heller; hedningen dør; jeg synes, der ikke er nogen forskjel.“

Presten tænkte sig om. „Har du seet den engelske guvernørs hus?“ „Ja.“ „Hvad er der i øverste etage?“ „Der er Europa“, sagde hedningen, „og der er alt det skjønne, man kan tænke sig.“

„Og nedenunder?“ spurgte prestens.

„Der er fængslet.“

„Rigtig. Guvernørens hellig øverst og fængslet nedunder. Men der er bare en indgang, men straks man kommer ind, stilles veiene. Guvernøren gaar op, arrestanten ned. Saa er det ogsaa med os. Der er kun en port og udgang fra dette liv, døden, men der begynder ogsaa den store forskjel. De sande kristne gaar til himmelen, de ugudelige til helvede.“

Tid nok. Har du hørt om den mand, som i drømme saa sig henfat til helvedes retsaf, hvor satan sad med hele sin hær til raadslagning om menneskeflegens ruin? Der blev fremsat det spørgsmaal: „Hvordan kan menneskene ødelægges i det største antal?“ Og den ene efter den anden sagde sin mening. En raadede til, at han skulde sendes afsted for at prædike, at der ikke er nogen Gud. „Nei“, sagde satan, „menneskene kan ikke tro det. Jeg har forsøgt det længe nok, og det feiler.“ En anden foreslog at fortælle dem, at Gud var saa hellig, at ingen anden end de hellige kunde naa ham, forat de saaledes kunde drives til at stole paa gode gjerninger. „Nei“, sagde satan, „de ser snart hulheden i det og opdager bedrageriet.“ „Send mig!“ raabte en tredje, „og jeg vil fortælle dem, at frelsen er gennem Kristus og ved hans blod, og at alle, som tror, vil frelses; men jeg vil hviffe: Tid nok!“ „Gaa!“ raabte erkefienden, „og hav lykke til.“ Og menneskene troede denne løgn i mængde.

En krøbling.
[Med billede.]

Staffels Jakob! Han havde blot ét ben, og støttet paa en krykke hinter han omkring i den store bys gader og spiller paa sin fløtte for at tjene nogle stillinger. Mere end én af de forbigaaende betragter med et medlidende blik den stoffels gut med det aabne, vakre ansigt og det vemodige udtryk i øinene.

For nogle aar siden var ogsaa han frisk og sund som de andre gutter; han var fattig og tjente sit brød ved at sope gaden; men saa kom den ulykkelige dag, da han en aften blev overkjørt af en sporvogn. Hans ben blev knust; længe laa han paa hospitalet, det gik smaat med bedringen, og tilslut bestemte lægerne sig til at sætte benet af.

Et par aar er hengaaede siden hin tid. Atter er han ude paa gaden og tjener sit brød; medlidenheden gjør, at han tjener flere penge, end han havde kunnet tjene som gade-feter; han har baade gode klæder og kan købe sig god mad; men hvor langt hellere vilde han ikke tjene noget mindre, naar han havde kunnet være sund og frisk!

Staffels gut! — Men J børn, som er friske og sunde, tænker J over, hvilken her-

lig ting det er at have sin helbred? Saa altfor saa kommer det ihu. Lad da billedet af lille Jakob være eder en mindelse i saa henseende.

Sort og hvid.
[Med billede.]

Bagerensvenden er paa vei hen til brødlupshuset med den deiligste pudding, nogen kan ønske sig. Den har han stegt samme morgen.

Men der er ogsaa en anden, som har været tidlig paa arbejde, ja kanske endnu tidligere, og det er feiergutten. Han har allerede feiet pipe efter pipe og er nu paa hjemmeien, sort som kul.

Saa mødes de to, den sorte og den hvide. De kender hinanden godt, men er just ikke de bedste venner

„Lad mig saa smage paa puddingen din!“ siger feiergutten og stikker sin sorte finger langt ned i puddingen.

Bagerensvenden blev hvid i ansigtet af forbitrelse men feiergutten føler sig tryk; han ved, at den anden ikke tør komme nær ham, thi da bliver han endnu sortere. Og derfor blot ler han høit og gaar saa uhindret hjem.

Billedgaade.

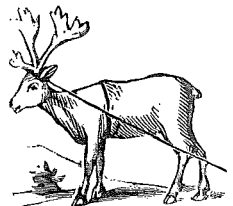
E G tr

G t

t k P k

÷ n

g ↑

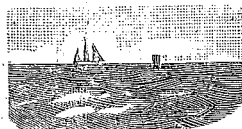

S v

erp

an ge

t

e